

2.

(Hdyž so nowe lěto z ćežkimi domapytanjemi započnje.)

Wšehomócnny, wěčny Božo a Wótče, k tebi so wo-
łamy, hdyž nowe lěto pod nuzu a žalosću spočinamy.
Knježe, twoja ruka ćežcy nad nami a nad našim wótc-
nym krajom (našej wosadu) leži; strachi a styski su
nas wobdałe. Ale ty sy žiwy a maš nad nami mysle
měra, tež hdyž nas šwikaš. Duž so z ponižnosću a
z dowěrjenjom pod twoju wšehomócnu ruku pokorjejo
prajimy: Što rudziš so, moja duša, a sy tak njepokojna
we mni? Čakaj na Boha, přetož ja budu so jemu
hišće džakować, zo je wón mojeho wobliča pomoc a
mój Bóh. Haj, my so éi, smilny Božo, džakujemy,
zo sy nas we wšej nuzy a strachoće tola přikrywał
a zdžeržal, a zo sy nam w tej žalosći, kiž je nas
nadešla, trošt a wokřewjenje namakać dał w twojim
słowje.

Njebjeski Wótče, kedžbuj na našu modlitwu! Po-
syhń nas přez twojeho Ducha, zo swoje duše změru-